

New York Times bestsellersorozat

RICK RIORDAN

PERCY JACKSON

ÉS A GÖRÖG ISTÉNEK

FÉLIG FIÚ. FÉLIG ISTEN. MINDEN ÍZÉBEN HŐS.
TUDJ MEG TÖBBET A VILÁGRÓL!

RICK RIORDAN

PERCY JACKSON
ÉS A GÖRÖG ISTÉPEK

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2017

*Apámnak, Rick Riordannek,
aki elsőként olvasott fel nekem mitológiai tárgyú könyvet.*

BEVEZETÉS

REMÉLEM, ERRE DUPLA PIROS PONTOT KAPOK.

Egy New York-i kiadó felkért, hogy írjak meg mindent, amit a görög istenekről tudok, mire azt kérdeztem:

– Mehet névtelenül? Mert nem szeretném, ha az olimposziak megint bepöccennének rám.

Másrésről viszont, ha ezzel segíték megismerni a görög isteneket, ami akár életmentő is lehet, ha egyszer előttem teremnek, már meg is van a heti jó cselekedetem.

Ha még nem ismernétek, a nevem Percy Jackson. Modern fél-isten vagyok – részben isten, részben Poszeidón halandó fia –, de itt most nem rólam lesz szó. Az én sztorimat már megírták egy könyvsorozatban, aminek persze semmi köze a valósághoz (sűrű pislogás), én csak egy kitalált szereplő vagyok (khmm – ja, komolyan –, khmm).

Aztán nem berágni rám, amikor bemutatom az isteneket, oké? A mítoszoknak legalább negyven csilliárd különféle változata létezik, szóval nehogy azzal gyertek, hogy: *Hát, én ezt másképp hallottam, ÁTVERTÉL!*

Én azokat a verziókat mesélem el nektek, amiket a legvalószínűbbnek gondolok. Esküszöm, semmit sem ferdítettem el bennük. Az összes sztorit olyan ókori görög meg római figuráktól vettem át, akik elsőként jegyezték le őket. Higgyétek el, nekem sosem jutna eszembe ennyi beteg ötlet.

Akkor csapjunk is bele. Először azt mesélem el, hogyan teremtették a világot. Aztán sorban végigvesszük az isteneket, és mindegyikről elmondom a saját külön bejáratú véleményemet. Remélem, dühükben nem hamvasztanak porrá, mielőtt még...

ÁÁÁÁÁÁÁÁ!

Csak vicc volt. Itt vagyok.

Szóval, kezdjük a görög teremtéstörténettel, ami mellesleg elég *brutál*. Vegyétek fel a védőszemüveget meg az esőkabátot! To-csogni fogunk a vérben.

A KEZDETEK MEG A TÖBBI

A KEZDETEKNÉL MÉG NEM VOLTAM OTT. De szerintem az ókori görögök sem. Senkinél sem volt papír meg ceruza, hogy jegyzeteljen, szóval nem állok jól azért, ami ezután következik, csak annyi biztos, hogy a *görögök szerint* így történtek a dolgok.

Eleinte csak a semmi volt. A rohadt nagy semmi.

Az első isten, ha egyáltalán annak lehet nevezni, Khaosz volt – valami sötét, zavaros ködféleség, amiben ide-oda sodródtak a kozmoszt alkotó anyagok. Egy kis adalék: a *Khaosz* szó szerint azt jelenti, *tátongó úr*, és most nem a fejem tartalmára céloztam.

Khaosz végül már nem is volt olyan kaotikus. Talán elunta, hogy sötét meg ködös. Az anyagok összetapadtak és földdé szilárdultak, ami végül sajnós élőlényé fejlődött. Az élőlény a Gaia névre hallgatott, ő lett a Földanya.

Gaia *maga* volt a föld – a sziklák, a hegyek, a völgyek, az egész hóbelevanc. De ha akarta, emberi alakot öltött. Nagy előszeretettel sétálgatott a földön – vagyis saját magán – zöld lebernyeges, göndör fekete hajú, derűsen mosolygó asszonyság képében. A mosolygós álarc azonban gonosz lelket takart. Mindjárt kiderül, miért.

A magányos Gaia egy idő után felnézett a nagy, homályos semmibe, és azt mondta magában:

– Tudod, mire vágyom? Égboltra. Az tetszene. És egy jóképű férfi is elkelve, akibe beleszerethetnék, mert már nagyon unom, hogy csak kövek vesznek körül.

Most vagy az lehet, hogy Khaosz meghallotta a kérést, és bedobta magát, vagy Gaia pusztá akaraterővel is célt tudott érni. A föld fölött megjelent az égbolt – ez a nappal kék, éjszaka fekete védőkúpola. Az égbolt Uranosznak nevezte magát – hát igen, valami miatt ez tetszett meg neki. Nem lehet röhögés nélkül kimondani. Elég *érdekesen* hangzik. Nem is értem, miért nem választott magának valami rendesebb nevet – teszem azt, Deathbringer vagy José –, mindenesetre érthető, miért pufogott állandóan.

Gaiához hasonlóan néha Uranosz is emberi alakot öltött, hogy ellátogasson a földre – ami jó módszer, tekintve, hogy az ég fent van, és a távkapcsolatok csak ritkán működőképsek.

Fizikai valójában magas, kigyúrt srác volt, sötét haja a válláig ért. Csak egy ágyékkötőt viselt, és folyton változott a bőrszíne – egyszer kék volt, és felhők ékesítették az izmait, máskor fekete, és csillagok ragyogtak rajta. Hé, Gaia álmolta meg ilyennek! Nekem semmi közöm az egészhez. Uranosz egyes képeken az állatövet tartja a kezében, ami az égbolton újra meg újra áthaladó csillagképeket ábrázolja.

Uranosz és Gaia végül összeházasodott.

Boldogan éltek, míg meg nem haltak?

Nem egészen.

A problémát részben az okozta, hogy Khaosznak nagyon bejött a teremtés. Ilyen gondolatok kavarogtak ködös-borongós fejcskéjében: „Föld és ég. Ez jó buli volt! Lássuk, mire vagyok még képes?”

Hamarosan egy csomó új problémát teremtett – és problémán az isteneket értem. A Khaosz ködéből kicsapódó pára összegyűlt a föld legnagyobb mélyedéseiben, így jöttek létre az első tengerek, amik természetesen szintén tudatot növesztettek – Pontosz isten alakjában.

Khaoszt elkapta a gépszíj. Azt gondolta magában: „Tudom már! Kéne egy kupola, ugyanolyan, mint az égbolt, csak hogy ez a föld gyomrában kapna helyet! Szuper lenne!”

Így jött létre a föld alatti fordított kupola, ami sötét volt, homályos és általában véve nem valami bizalomgerjesztő, hiszen örökre rejtve maradt a napfény elől. Ez volt a Tartarosz, az Alvilág; a névből egyenesen következik, hogy az ezután születő istenség nem ért el előkelő helyezést a népszerűségi listákon.

Ott kezdődtek a gondok, hogy Pontosz és Tartarosz is szemet vetett Gaiára, ami nem volt túl jó hatással a Földanya házasságára.

Egy csomó más ősiszten is ebben az időszakban bukkant fel, de több hétbe telne, mire mindet felsorolnám. Khaosznak és Tartarosznak közös gyereke született (ne kérdezzétek, hogyan; fogalmam sincs). A Nüx névre hallgatott, és ő lett az éjszaka megszemélyesítője. Ezután Nüxnek, mindenféle külső behatás nélkül, született egy Hémera nevű kislánya; belőle lett a nappal. Anya és lánya nem nagyon jöttek ki egymással, mert olyanok voltak, mint... azt hiszem, ezt nem kell tovább ragoznom.

Egyes források szerint Khaosz teremtette Eroszt, a gyermeknemzés istenét is... tudjátok, amikor istenanyunak meg istenapunak sok kicsi istenbabája születik. Máshol azt olvashatjuk, hogy Erosz Aphrodité fia volt. Később még visszatérünk erre. Nem tudom, melyik változat a helytálló, de az biztos, hogy Gaia és Uranosz sorra gyártotta az utódokat – eléggé vegyes eredménnyel.

Először is ott volt a tizenkét fős csapat – hat fiú és hat lány, akiket titánoknak hívtak. Ezek a gyerekek emberszerűek voltak, de sokkal magasabbak és erősebbek az átlagnál. Az ember azt hinné, tizenkét gyerek bőven elég egy családba. Egy ekkora familia már saját valóságshow-t is indíthat.

A titánok születése után Uranosz és Gaia házassága megromlott. Uranosz egyre többet lebzsel az égen. Nem látogatta a családot. Nem vette ki a részét a gyerekeknévelésből. Gaia megsértődött. Kitört a háború. Ahogy a gyerekek cseperedni kezdtek, Uranosz egyre agresszívabb lett, és minősíthetetlenül viselkedett.

Gaia és Uranosz többször is megpróbált kibékülni. Gaia úgy gondolta, egy-két poronty talán közelebb hozná őket egymáshoz...

Én is tudom. Halott ötlet.

Gaia hármás ikreknek adott életet. Igen ám, de az újszülöttek alaposan kimerítették a CSÚNYA fogalmát. Ugyanolyan nagyok és erősek voltak, mint a titánok, ormótlan, állatias testük azonban sürgős gyantázásért kiáltott. Ráadásul csak egy szemük volt, az is a homlokuk közepén.

Azt mondják, egy anya mindig szépnek látja a gyermekét. Nos, Gaia imádta a fiait. Ők lettek a küklopszok első generációja, akik végül egy teljesen új fajt nemzettek: a küklopszok második generációját. De ne szaladjunk ennyire előre!

Amikor Uranosz meglátta a küklopsz ikreket, totál kiakadt.

– Ezek nem tőlem vannak! Nem is hasonlítanak rám!

– Pedig a te gyerekeid, gyöker! – sipákkolt Gaia. – Nem hagyom, hogy az én nyakamba varrd őket!

– Nyugi, segíték – dűnnyögte Uranosz.

Azzal elviharzott, és az éjszakai égbolt koromsötétjéből font vastag láncokkal tért vissza. Megkötözte a küklopszokat, és levette őket a Tartaroszba, mert így legalább eltűntek szem elől.

Durva, mi?

Gaia hiába bömbölt torkaszakadtából, Uranosz nem engedte szabadon a küklopszokat. Senki sem mert ellene szegülni, mert ekkorra már elég kemény csávó hírében állt.

– Én vagyok a világegyetem királya! – üvöltötte. – Ez nem is kérdés. Szó szerint mindenek felett állok.

– Gyűlöllek! – jajveszékelt Gaia.

– Ne már! Azt teszed, amit mondok. Én vagyok a legelső az őstenek sorában.

– De hiszen *utánam* születted! – ágált Gaia. – Itt sem lennél, ha...

– Ne magyarázz! – vicsorgott Uranosz. – Van még bőven abból a láncból.

Képzelteritek, Gaia milyen földrengéshisztit vágott le, de hiába törte magát. Az első gyerekei, a titánok már serdülőkorúak voltak. Sajnálták az anyjukat. Az apjukat meg utálták – Gaia mindig leszólta őt, persze joggal –, de rettegetek tőle, ezért nem mertek az útjába állni.

Együtt kell maradnunk a gyerekek miatt, gondolta magában Gaia. Talán adhatnék még egy esélyt Uranosznak.

Le is szervezett egy szép romantikus estét – gyertyafény, rózsák, halk zene. Fellobbant a régi tűz. Néhány hónap múlva Gaia megint hármaskorúaknak adott életet.

Mintha nem lett volna a kezében elég bizonyíték, hogy a házassága Uranossszal végleg befuccsolt...

Az újszülöttek még a küklopszoknál is rémesebben festettek. Mindegyiknek száz kar nőtt ki a mellkasából – olyanok voltak, mint a tengeri sün tüskéi –, és ötven aprócska fej csüngött le a válláról. Gaiát persze ez sem tántorította el. Olvadozva bámulta az arcocskákat – mind a százötvenet. Százkarúaknak nevezte el az ikreket. De alighogy túlesett a névadáson, Uranosz már ott is termelt mellette, és egy szempillantás alatt kikapta a gyerekeket a karjából. Szó nélkül összeláncolta és a Tartaroszba hajította őket, akár egy zsák szemetet.

Egyértelmű, hogy az ég urának pszichés problémái voltak.

Gaiánál elszakadt a cérna. Hangosan zokogott, és olyan földrengést okozott, hogy a titánok lélekszakadva rohantak hozzá.

– Apátok komplett _____!

Nem tudom, Gaia minek nevezte Uranoszt, de van egy olyan érzésem, hogy az ő szájából hangzottak el az első szitokszavak.

Gaia elmesélte, mi történt. Aztán felemelte a karját, és a föld megremegett a talpa alatt. Fogta a legkeményebb anyagot, amit csak földi birodalmában talált, és haragtól fűtve létrehozta a világ első fegyverét – egy hosszú, ívelt vaspengét. Egy faágból készítette nyélhez rögzítette, majd megmutatta találmányát a titánoknak.

– Íme, gyermekeim! – mondta. – A bosszú eszköze. Hívjuk úgy, hogy kasza!

A titánok zavartan sutyorogtak egymás között: *Hát ez meg mire való? Miért ilyen görbe? Hogyan írjuk helyesen, hogy kasza?*

– Valakinek lépnie kell! – rikácsolta Gaia. – Uranosz nem méltó a kozmosz királya címre. Valakinek meg kell ölnie őt, hogy a helyére léphessen.

A titánok csendben lapítottak.

– Khm... megtudhatnám, mire gondolsz pontosan? – kérdezte Ókeanosz. Ő volt a legidősebb titán, de állandóan a nyílt tengeren lógott az ősvízistennel, akit Pontosz bácsinak szólított. – Mit jelent az, hogy *megölni*?

– Azt akarja, hogy pusztítsuk el apánkat – tapintott rá a lényegre Themisz. Az ő esze vágott a legjobban a lányok közül, és azonnal magáévá tette a megtorlás gondolatát. – Hogy oltsuk ki az életét.

– Lehetséges ez egyáltalán? – kérdezte Rhea, a nővére. – Én azt hittem, mind halhatatlanok vagyunk.

– Gyáva népség! – fröcsögött Gaia. – Hát nem értitek? Fogjátok ezt az éles pengét, és miszlikbe aprítjátok vele apátokat, hogy többé ne zavarja a köreinket. Az lesz a világegyetem ura, aki teljesíti a feladatot! És még a kedvenc sütijét is megsütöm neki, tudjátok, amit színes cukorral szoktam megszórni.

Ma már külön kifejezésünk van erre az embertípusra. Úgy hívjuk, hogy *pszichopata*.

Régen azonban sokkal lazábban vették a viselkedési normákat. Talán ti is más szemmel néztek a saját rokonaitokra, ha elárulom, hogy már a világ első családja is *diszfunkcionális* volt.

A titánok csak hebegtek-habogtak meg egymásra mutogattak:

- Figyu, szerintem te gyilkold meg apát.
- Á, te sokkal ügyesebben csinálnád.
- Higgyétek el, szívesen megtenném, de annyi dolgom van...
- Majd *én!* – szólalt meg valaki hátul.

A legfiatalabb titán előrefurakodott. Kronosz kisebb növésű volt, mint a testvérei. Nem ő volt a legokosabb, a legerősebb vagy a leggyorsabb. De mindenkinél jobban áhította a hatalmat. Gondolom, ha mind a tizenegy testvéred idősebb nálad, minden alkalmat megragadsz, hogy kitűnj a tömegeből. A legifjabb titánt felcsigázta a gondolat, hogy ő lehet a világ ura, és kedvére basáskodhat a testvérei fölött. A süti pedig csak még tovább fűtötte a lelkesedését.

Kronosz nagyjából három méter magas volt, ami a titánok között elég csenevésznek számít. Nem tűnt olyan veszélyesnek, mint a bátyjai, de agyafűrt gyerek hírében állt. A testvérei csak úgy emlegették: „a Rafkós”, mert már a családi birkózómeccseken is tisztességtelen eszközökhöz folyamodott, és mindig máshol volt, mint ahol lennie kellett volna.

Anyjától a mosolyát és fekete, göndör haját örökölte. Apjától a kegyetlenséget. Amikor ránézett valakire, az illető sosem tudhatta, mire készül: bepancsol egyet, vagy elmond egy viccet. A szakálla is zavarba ejtő volt. Kronosz még nem volt annyira fejlett, hogy szakálla legyen, de az állán díszelgő sörték olyan hegyes csúcsban végződtek, mint a holló csőre.

Amikor Kronosz megpillantotta a kaszát, felcsillant a szeme. Máris kézbe akarta venni a pengét. A testvérei közül egyedül ő tudta, mekkora rombolásra képes ez a fegyver.

Meggyilkolni apát – miért ne? Uranosz úgyis mindig levegőnek nézte. Gaia is, ami azt illeti. A szülei talán még a nevére sem emlékeztek.

Kronosznak nagyon nem tetszett, hogy semmibe veszik. Belefáradt a legkisebb fiú szerepébe meg az ostoba, lekezelő gúnynevekbe.

– Majd én – ismételte. – Megyek, és széttrancsírozom apát.

– Édes kisfiam! – kiáltott fel Gaia. – Olyan *büszke* vagyok rád! Tudtam, hogy nem hagysz cserben, ööö... hogy is hívnak?

– Kronosz – felelte a titán töretlen mosollyal. Úgy vélte, a kazaért, a sütiért meg a vérfürdőért cserébe akár meg is játszhatja magát.

– Ez becsületbeli ügy, anyám. De az én utasításaim szerint kell eljárnod. Először is szeretném, ha idecsalnád Uranoszt. Add be neki, hogy mindent megbántál. Add be neki, hogy te vagy a hibás, és engesztelésképpen összeütsz neki egy finom vacsorát. Érd el, hogy idejőjön ma este, és tegyél úgy, mintha még mindig szerelmes lennél belé.

– Fúj! – öklendezett Gaia. – Megbolondultál?

– Erőlted meg magad! – förmedt rá Kronosz. – Amikor Uranosz emberi alakot ölt és asztalhoz ül, én előugrom a rejtekhelelyemről, és megtámadom. De segítőkre lesz szükségem.

A testvéreihez fordult, akik egyre nagyobb érdeklődéssel tanulmányozták a saját lábfejükét.

– Srácok – mondta Kronosz –, ha nem járok sikerrel, Uranosz mindnyájunkon bosszút áll. Nem hibázhatunk. Négy társra lenne szükségem, akik lefogják apát, és gondoskodnak róla, hogy ne szökhessen vissza az égre, mielőtt végzek vele.

A többiek hallgattak. Valószínűleg elképzelték, Kronosz, ez a hülye kis csíra, mekkora eséllyel indulna a vadállat apjuk ellen, és nem akarták vásárra vinni a bőrüket.

– Jaj, gyerekek! – dohogott Kronosz. – Én végzem a hentesmunkát. Nektek csak annyi a dolgotok, hogy lefogjátok. Ha én leszek a király, mind a négy segítőmet megjutalmazom! Szétosztom közöttük a világ négy sarkát: az északit, a délit, a keletit meg a nyugatit. Senki többet, harmadszor! Ki tart velem?

A lányoknak volt annyi eszük, hogy ne vegyenek részt a gylkosságban. Kimentették magukat, és gyorsan leléptek. A legidősebb fiú, Ókeanosz idegesen rágcsálta a hüvelykujját.

– Nekem vissza kell mennem a tengerbe, tudjátok, ööö, a víz nem várhat. Bocsi...

Már csak négy fiú maradt Kronossal: Koiosz, Iapetosz, Kriosz és Hüperión.

Kronosz mosolyogva nézett végig rajtuk. Elvette Gaiától a kaszát, és a hegyéhez érintette az ujját. Aranysárga vér serkent ki a bőre alól.

– Meg is van a négy önkéntes! Remek!

Iapetosz megköszörülte a torkát.

– Ööö, ami azt illeti...

Hüperión azonban oldalba bökte.

– Veled vagyunk, Kronosz! – fogadkozott. – Számíthatsz ránk!

– Kitűnő – felelte Kronosz. Ez volt az első eset, amikor egy gonosz zseni a *kitűnő* szót használta. Aztán előadta a tervét.

Csodák csodája, Uranosz elfogadta a vacsorameghívást.

Leereszkedett a völgybe, ahol Gaiával szokott találkozni, és gyanakvóan vonta össze a szemöldökét, amikor megpillantotta a pazar ételek alatt roskadozó asztalt.

– Megkaptam az üzenetedet. Komolyan ki akarsz békülni?

– Hát persze!

Gaia a legszebb zöld ujjatlan ruháját viselte. Göndör hajába éköveket font (könnyen megtehetette, hiszen ő volt a Földanya), bőréből rózsas- és jázminillat áradt. A gyertyák pislákoló fényénél hátradólt a kereveten, és magához intette a férjét.

Uranosz kissé alulöltözöttnek érezte magát az ágyékkötőjében. Még csak meg sem fésülködött. Sötét éjszakai bőrét ugyan csillagok borították, de ez édeskevés volt egy ilyen előkelő vacsorán. Megállapította, hogy legalább a fogát megmoshatta volna.

Vajon gyanakodott? Nem tudom. Ne felejtsek el, hogy ő volt az első a kozmosz történetében, akit csapdába csaltak, aztán miszlikbe aprítottak. Neki jutott ez a megtiszteltetés. Mázlista! Aztán meg nagyon magányos is volt ott fent az égen. Nem látott mást, csak a csillagokat, Aithert, a levegőég istenét (akinek még a fejében is levegő volt), meg Nüxöt és Hémerát, anyát és lányát, akik minden hajnalban és alkonyatkor összevesztek egymással.

– Izé... – Uranosznak izzadt a tenyere. Már el is felejtette, milyen szép Gaia, amikor éppen nem hisztériázik. – Akkor nem haragszol?

– Nem! – nyugtatta meg Gaia.

– És... nem bánod, hogy összeláncoltam a gyerekeinket, és levettem őket az Alvilágba?

Gaia összeszorította a fogát, és mosolyt erőltetett az arcára.

– *Egyáltalán* nem.

– Akkor jó – morogta Uranosz. – Mert RONDÁK voltak.

– Gyere, férjurarum, ülj ide mellém! – paskolta meg a kerevetet Gaia.

Uranosz elvigyorodott, és nehézkesen odavonszolta magát a nejéhez.

Alighogy letelepedett, a közeli szikladarab mögött lapuló Kronosz azt suttogetta:

– Most!

Négy bátyja előugrott a rejtekhelyéről. Kriosz bokornak álcázta magát. Koiosz gödröt ásott, és faágakkal takarta be a nyílást. Hüperión már korábban bebújt a pamlag alá (ami akkora volt, hogy bőven elfért alatta), Iapetosz pedig úgy állt ott, karját kitérve, akár egy fa. Ki tudja, miért nem bukott le.

A négy testvér megragadta Uranoszt. A végtagjainál fogva a földre teperték az apjukat, és szétfeszítették a testét.

Kronosz kilépett az árnyékból. Kaszája szikrázott a csillagfényben.

– Szevasz, apa!

– Mit jelentsen ez? – üvöltötte Uranosz. – Gaia, mondd meg nekik, hogy engedjenek el!

– HAAA! – pattant fel Gaia a kanapéről. – Nem kegyelmeztél a gyerekeidnek, tehát te sem érdemelsz könyörületet. Különbösen is, ki jelenik meg egy szál ágyékkötőben egy ünnepi vacsorán? Fel vagyok háborodva!

Uranosz hiába küszködött.

– Hogy merészelitek! Én vagyok a kozmosz ura!

– Már nem – emelte fel Kronosz a kaszát.

– Vigyázz! Ha ellenem fordulsz, ööö... mi is a neved?

– KRONOSZ!

– Ha ellenem fordulsz, Kronosz – mondta Uranosz –, megátkozlak! A gyerekeid a saját kezükkel fognak elpusztítani, és letaszítanak a trónról, ugyanúgy, ahogy most te engem!

De Kronosz csak nevetett.

– Azt próbálják meg!

Azzal lesújtott a kaszával.

Ami egyenesen Uranosz... tudjátok mit? Inkább el sem mondom. A srácok képzeljék maguk elé a legérzékenyebb pontjukat.

Aha. Jó helyen tapogatóztok.

Kronosz ütötte-vágta Uranoszt, aki kétségbeesetten ordított fájdalomában. Olyan volt az egész, mint a legundorítóbb ZS kategóriás horrorfilm, amit csak el tudtok képzelni. Spriccelt a vér – bár azt megjegyezném, hogy az istenek vére aranyszínű, és úgy hívják, hogy *ikhór*.

A sziklákra is fröccsent belőle; olyan erős cucc volt, hogy később, amikor senki sem nézett oda, fura lények keletkeztek belőle – három sziszegő szárnyas démon, más néven az Erinnüszök, azaz a bosszúállás istennői. Azonnal a Tartarosz sötétjébe menekültek. Az ég vérenek a termékeny talajra hulló cseppjeiből vad, ám jámborabb lelkületű lények keltek életre: *nimfák* meg *szatírok*.

Hatalmas vérontás volt. Kronosz biztosan bosszankodott, hogy tönkrement az inge.

– Jól van, testvéreim! – Kronosznak fülig ért a szája, kaszájáról aranyló folyadék csöpögött.

Iapetosz ott helyben kidobta a taccsot. A többiek nevetve veregették egymás vállát.

– Gyermekeim! – mondta Gaia. – Nagyon büszke vagyok rátok! Sütit és puncsot mindenkinek!

Az ünnepség kezdete előtt Kronosz az asztalterítőbe pakolta apja földi maradványait. Kissé neheztelhetett a legidősebb bátyjára, Ókeanoszra, aki nem vett részt a gyilkosságban, mert egyenesen a tengerhez cipelte a cuccost, és a hullámok közé vetette. A vér elkeveredett a sós vízzel, és... majd később megtudjátok, mi lett belőle.

Most persze joggal kérdezhetitek: *Oké, de ha megölték az eget, miért látszik még mindig?*

A válasz: *Gőzöm sincs.*

Az a gyanúm, hogy Kronosz csak Uranosz fizikai megtestesülését pusztította el, vagyis az ég istene többé nem jelenhetett meg a földön, hogy világaluralmat követeljen magának. Tulajdonképpen

a levegőbe száműzték. Vagyis nem halt meg teljesen; de ma már csak ártalmatlan kupola a világ fölött.

Szóval, Kronosz visszament a völgybe, és a titánok óriási bulit csaptak.

Gaia az univerzum urává tette Kronoszt. Még egy menő, limitált kiadású aranykoronát is készített neki. Kronosz megtartotta az ígérését, és elosztotta a föld négy sarkát a négy testvére között. Iapetosz lett a nyugat titánja. Hüperión kapta keletet. Koiosz északot vette birtokba, Kriosznak jutott dél.

Azon az éjjelen Kronosz felemelte nektárral teli poharát, ami a halhatatlanok kedvenc itala volt. Magabiztos mosolyt erőltetett az arcára, mert a királyok nem tűnhetnek gyávának, bár az igazat megvallva komolyan aggasztotta Uranosz átka – hogy egyszer majd a saját gyerekei is ugyanezzel a módszerrel szabadulnak meg tőle.

Ennek ellenére így kiáltott:

– Igyunk, testvéreim! Beköszöntött az Aranykor!

Ha szeretitek a hazugságokat, a lopást, az ármánykodást és a kanibalizmust, olvassatok tovább, mert ez volt a rémtettek aranykora.

A ΚΑΠΠΙΒΑΛΙΣΜΟΣ ΑΡΑΠΥΚΟΡΑ

KRONOSZ ELEINTE NEM IS VOLT olyan rossz arc. Sok energiájába került, hogy igazi gennyláda váljon belőle.

Kiengedte a küklpszokat meg a százkarúakat a Tartaroszból, hogy örömet szerezzen Gaiának. Az irdatlan monstorumok még a hasznára is váltak. Az Alvilágban kitanulták, hogyan kell fémot kovácsolni és kőből házat építeni (más dolguk sem volt, teszem hozzá), így hálából azért, hogy Kronosz kiszabadította őket, hatalmas palotát emeltek az Othrusz-hegy tetején, ami akkoriban a legmagasabb hegy volt Görögországban.

A palota koromfekete márványból készült. Toronymagas oszlopok és tágas csarnokok csillogtak a mágikus fáklyák fényében. Kronosz trónját tömör obszidiánból faragták, és arany- meg gyémántberakással díszítették – mesésen hangzik, de nem lehetett valami kényelmes. Persze Kronosznak ez sem számított. Volt, hogy egész nap a trónján ült, és elvetemült mosollyal szemlélte az alatta elterülő világot.

– Ez itt az enyém! Mind az enyém!

Az öt titánfivére meg a hat titánnővére nem vitakozott vele. Addigra már ők is megkaparintották a kedvenc területüket – és különben is, miután látták, hogyan bánik Kronosz a kaszával, nem akartak nézeteltérésbe keveredni vele.

Kronosz nemcsak a kozmosz királya volt, hanem az idő titánja is. Nem tudott úgy közlekedni az időben, mint Doctor Who, de *arra azért képes volt*, hogy lelassítsa vagy felgyorsítsa az időt. Amikor egy dögunalmas előadáson ültök, ami soha nem akar véget érni, Kronoszt szidjátok. A nyúlfarknyi hétvége is Kronosz hibája.

Kronoszt elsősorban az idő pusztító ereje bilincselte le. Mivel halhatatlan volt, nem hitte el, mekkora károkat okozhat néhány rövidke év egy halandó életében. Csak a hecc kedvéért ide-oda repdesett a világban, és felpörgette a fák, a növények meg az állatok életét, hogy végignézze, hogyan sorvadnak és pusztulnak el. Ez volt a legfőbb szórakozása.

Ami a testvéreit illeti, a négy cinkostársa, aki segített eltenni láb alól Uranoszt, a föld négy sarkát kapta jutalmul – ami azért fura, mert a görögök úgy gondolták, a világ nagy, lapos és kör alakú, mint egy pajzs, aminek elvileg *nem is lehet sarka*, de mindegy.

Kriosz volt a dél titánja. A kost választotta jelképéül, hiszen a Kos csillagkép a déli égbolton látható. Sötétkék páncélját csillagok pötytyözték. Kosszarv állt ki a sisakjából. Kriosz melankolikus, magának való típus volt. Sokszor állt ki a világ déli peremére, és gondolataiba merülve bámulta a csillagképeket – bár lehet, hogy azon tűnődött, talán izgalmasabb foglalkozást is választhatott volna magának.

Koiosz, az észak titánja, a világ túlsó végén élt (természetesen). Pólusnak is nevezték, mert ő felügyelte az Északi-sarkot. Ez még azelőtt volt, hogy a Mikulás beköltözött volna. Koiosz volt az első titán, aki egyben prófétai képességekkel is rendelkezett. *Koiosz* szó szerint azt jelenti: „kérdés”. Koiosz kérdéseket tett fel az égnek, és az néha meg is súgta neki a választ. Hátborzongató? Igen. Nem tudom, lehet, hogy Uranosz szellemével kommunikált, de a jóslatai olyan megbízhatóak voltak, hogy a többi titán is hozzá fordult,

persze csupa életbe vágó kérdéssel, mint például: *Milyen lesz az idő szombaton? Kronosz nem akar megölni ma? Mit vegyék fel Rhea bulijára?* S a többi. Végül Koiosz gyerekei is örökölték apjuk látóki képességeit.

Hüperión, a kelet titánja volt a legnagyobb arc a négy testvér közül. Mivel a nap minden reggel keleten kelt fel, a Fény Urának nevezte magát. A háta mögött mindenki csak Kronosz Lightként emlegette, mert vakon követte Kronosz utasításait, és ugyanolyan volt, mint Kronosz, csak feleannyi kalóriát tartalmazott, és az íze is olyan más volt. Amúgy ragyogó aranypáncélt viselt, és arról híresült el, hogy egy szempillantás alatt fel tudja gyújtani magát, amivel a legunalmasabb bulit is feldobta.

Kollégája, Iapetosz jóval szerényebben viselte a nyugat titánja címet. Egy jó kis naplemente mindig lazulásra készíti az embert. Ennek ellenére mindenki óvakodott attól, hogy magára haragítsa a fickót. Kiváló harcos volt, jól forgatta a lándzsát. *Iapetosz* szó szerint azt jelenti: „Lyukasztó”, és biztosra vehetitek, hogy nem azért kapta a nevét, mert fülbevalókat lő be a plázában.

Ami az utolsó fiút, Ókeanoszt illeti, ő a világot körülvevő külső tengereket uralta. A földet határoló nagy kiterjedésű víztömegek innen kapták az *óceán* nevet. Lehetett volna rosszabb is. Ha Iapetosz kapja a vizeket, ma *Atlanti-iapetról* meg a *kék iapet habszélő vitorlásokról* beszélnénk, ami azért elég furán venné ki magát.

Mielőtt rátérnék a hat titaniszra, kellemetlen kötelességemnek kell eleget tennem.

Szóval, a titánsrácok egyszer csak gondolkodóba estek. Apának Gaia volt a felesége. Mi kit vegyünk el? Aztán a titánlányokra néztek, és azt mondták magukban: Hmm...

Tudom. Most mindenki rémülten sikolt fel: *MI VAN? A fiúk szemet vetettek saját lánytestvéreikre?!*

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ja. Nekem is felfordul a gyomrom, de az a nagy bűdös helyzet, hogy a titánok nem úgy kezelték a családi viszonyokat, mint mi.

Először is, mint már említettem, akkoriban sokkal lazábbak voltak az erkölcsök. Meg hát nem is volt nagy választék partnerfronton. Annak idején nem úgy ment, hogy regisztráltál a Titanrandi.com-ra, hogy megtaláld a lelki társadat.

Hogy rövid legyek, a halhatatlanok *mások*, mint az emberek. Többé-kevésbé örökké élnek. Menő varázslatokra képesek. Saját vérük van, az ikhór, és nincs DNS-ük, tehát nem kell aggódnuk a vérvonal tisztasága miatt. Ezért is látják másképp ezt az egész fivér-nővér kérdést. Lehet, hogy te meg a csaj, aki tetszik neked, ugyanattól az anyától születtetek, de ha egyszer felnőttök, már nem feltétlenül testvéredként tekintesz rá.

Ez az én elméletem. De az is lehet, hogy a titánok egyszerűen perverz disznók voltak. Döntsétek el ti, mi az igazság.

Egyébként meg nem *mindegyik* srác vette el a nővérét, de inkább jöjjenek a részletek!

A legidősebb lányt Theiának hívták. Ha magadra akartad vonni a figyelmét, csak annyit kellett tenned, hogy meglengettél előtte valami fényes tárgyat. *Imádkta* a csillogó holmikat meg a tarka, festői tájakat. Reggelente, amikor kivilágosodott, táncra perdült örömben. Minden hegyet megmászott, csak azért, hogy körbenézhesen a tetőről. Még a földet is feltúrta, hogy drágaköveket ásson ki a mélyéről, és varázsserejével sziporkázó fényt kölcsönzött nekik. Theia tette tündöklővé az aranyat és csillogóvá a gyémántot.

Ő lett a tisztánlátás titanisza. Mivel odavolt a csilli-villi cuccokért, végül Hüperióhoz, a fény urához ment feleségül. Naná, hogy jól kijöttek egymással, bár fogalmam sincs, mikor aludtak, hiszen,